

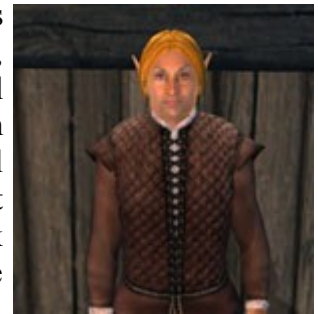
Bevezetés

Bemutatkozik az Aréna

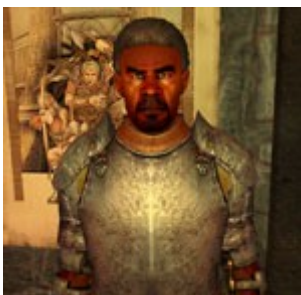
Börtönből szabadulva, valami limlom rozsdás piszkavassal az oldalamon áltam egy mólón, előttem a főváros, közepén az ősi Fehér Arany Toronnyal. Egyetlen értékem a Királyok Amulettje, ami köztünk szólva igencsak értékes és ritka, de pont emiatt eladhatatlan. Vagyis olyan szegény voltam ebben a percben, mint a templom egere. De nem olyan családból származom én, aki beletörődik a sorsába. Egy szó mint száz, ott álltam szabadságom első perceiben a Császári Főváros előtt. A város előtt, amely vár rám a lehetőségekkel, a reménnyel, a jövőmmel...

A délelőtt már a városban köszöntött rám. Emberek hada vonult el mellettem, némelyik látványosan kikerülve, ezzel is éreztetve, hogy nem nézik jó szemmel a magamfajta csóró csöcselék elemeket. De ez már legyen az ő bajuk. Koldusból egyébként nem volt hiány, tele van velük a város. Szerencsére ők átérzik a helyzetemet, és örömmel álltak le velem dumálni a világ ügyesbajos dolgairól. Tőlük tudtam meg, hogy a csavargók egyik lehetséges felemelkedése az Aréna, a vére menő párbajaival.

Nosza, ez kell nekem. Kettőt köptem a rozsdás kardomra, ezzel le is tudtam a fényezést. Újjaimmal megfésültem egykoron gyönyörű hófehér, de mostanság igencsak csapzott és kócos hajam. Arcomat egy kis vízzel felfrissítettem, hogy mégis valami emberi tekintetem legyen. Ezek után elsiettem a szórakoztató központ fellegvárába, az Arénába. A bejáratnál egy mosolygós woodelf, egy bizonyos Hundolin köszöntött rám. Mindjárt abbahagyta a mosolygást, amikor közöltem vele, hogy két napja csak patkányokat eszek, annyira marha gazdag vagyok. Onnantól kezdve számára nem léteztem tovább mint ember. Ő egyébként a helyi bukméker, nála lehetne fogadni a meccsekre. Aki eltalálja ki nyer, megduplázza a pénzét. Aki téved, az így járt. Egyszer majd visszatérek hozzá. Először jól fejbeverem a magatartása miatt, másodszor pedig, majd fogadok nála. De előbb pénzt kell szerezni.

Balra volt a gladiátorok öltözőjének a bejárata. Hivatalosan nem voltam még az, de annak éreztem magam, úgyhogy beléptem. Népszerű mulattság a Cyrodiili nép körében az Aréna, ezt bizonyítja a tömött lelátó, és az, hogy dugig volt az öltöző mindenféle volt, leendő vagy épp aktuális bajnokkal. Az aktuális egy nagy darab félork, akit olyan szürkére teremtett a jóisten, hogy ködben képes az ember nekimenni, mire észreveszi. Mondjuk ez nem igaz, mert a szagát már az ajtóban kiszúrtam. Megköszörültem a hangom, és köszöntem. Sok értelme nem volt, senkit sem érdekelt hogy ottvagyok. Talán egyedül a Sötét elf íjjász vett észre, ő volt az egyetlen, aki hozzám szólt. El is küldött melegebb éghajlatra, mert pont a céltáblája elé álltam. Sebaj, fogjátok ti még emlegetni a nevem!

Annyit azért sikerült kiszedni a gladiátorokból, hogy a főnök, az Aréna Mester egy redguard fickó, bizonyos Owyn, őt kell keresni ha csatlakozni akarok. Owynról tudni kell, hogy egykoron hatalmas bajnok volt, több ellenfelet terített le ő egymaga, mint a pestis és Chuck Norris együttvéve. Ez azért tiszteletet parancsoló adat. Még akkor is, ha nem igaz. De azt is tudni kell róla, hogy rossz emberismerő. Honnan tudom? Onnan, hogy amikor közöltem vele, hogy megjöttem és én vagyok az új harcosa a csapatban, akkor tíz percig röhögött, majd elküldött haza zabot hegyezni.

Legszívesebben nekiestem volna, de egy állig felfegyverkezett gladiátorokkal teli teremben nem biztos, hogy jó ötlet nekiesni a főnöknek. Szóval újra odamentem, és megpróbáltam elmagyarázni annak az idióta fejének, hogy ne röhögjön, mert biza' én vagyok a leendő Aréna bajnok. Nem jött be. Megint röhögött 10 percig.

Kezdett idegesíteni a pali. Gondoltam, najó, akkor öltözzünk be gladiátornak, talán akkor majd belátja, hogy nem viccelek, és tényleg harcolni akarok, és bajnökká szeretnék válni. Elvben jó volt az ötletem, gyakorlatilag nem. Ahogy hozzányúltam a gladiátor egyenruhához, akkora pofont kaptam, hogy a lendülettől felborítottam két asztal, egy padot, egy vacsorázó Északit és Gizit, a malacot, akit egyébként egy rács zárt el a többiektől, de kemény fejem sikeresen áttörte azt is. Felálltam, leporoltam magam és megálltam Owyn előtt. Mélyen a szemébe néztem, és közöltem vele, hogy nem vicceltem, hiába tűnök egy törékeny breton nőnek, adjon rám egy ruhát és meglátja hogy én vagyok maga a megtestesült rémálom, aki fél kézzel veri hülyére Bud Spencert és Terence Hillt, egyszerre. Vagy elfáradt a röhögésben, vagy az erőteljes fellépésem miatt, nemtudom, de rábólított a dologra. Kezembe nyomott egy egyenruhát, és közölte, ha úgy érzem, hogy a kis csenevész testemmel készen állok a csatára, szóljak, mert örömmel végignézi ahogy véres maszáttá vernek a ringben. Azon a kérdésem, hogy mi van akkor, ha én nyerek, megint 10 percig röhögött...

Szóltam, hogy kész vagyok. Szerencsére az öltözőben találtam egy kellemes kis kardot, így a rozsdás piszkavasamat eldobhattam. Megmarkoltam a kardomat, összeszedtem minden bátorságomat, és beléptem a ringhez vezető alagútba. Hosszú és sötét alagút volt, ahogy lassan lépkedtem előre, egyre jobban hallottam a tömeget. Őrjöngtek, tapsoltak és fütyültek és átkozódtak. Nem miattam. Még nem. Az előző meccsnek szólt mindez, illetve annak a győztesének. Ott álltam a kapuban, és vártam hogy eltakarítsák az előző menet vesztesét. Illetve annak a hulláját.

Kisvártatva megszólalt a speaker. Harcra szólított. Megmarkoltam a kardom. Éreztem, ahogy árad szét a testemben az adrenalin. Szívem majd kiugrott a helyéről. Szemben velem, az Aréna túlsó végében, feltűnt az ellenfelem. Egy woodelf leányzó. Csinos pofikája volt. Első pillanatban az ember azt hinné, egy könyvtáros. Vagy tanítónő. Esetleg a helyi zöldszécskes egyszerű lánya a piacról. De akárki is volt egykoron, most egy böhm nagy kardot szorongatott, és látszott rajta, minden vágya az, hogy a karddal szétverje a fejem. Szóval két nő, egy ring és valamelyikőnk ma ittmarad a porban. Arccal lefelé... A kapu, ami eddig meggátolta a ringbe lépést, most leereszkedett. Elkezdődött a harc. Aki nyer, továbbjut. Aki veszít, meghal. Ilyen egyszerű. Egy dolog a fontos: éld túl...

Tippek, tanácsok, miegymás:

Először is nem árt, ha a csaták előtt felkészülünk. Legyen nálunk rakás potion, a fajból vagy osztályból adódó képességek legyenek aktívak (azokra gondolok, amelyek 24 óránként csak egyszer lehet használni, ha kell, inkább aludjon mindenki a meccsek előtt)

Aréna-harcra jelentkezni csak a speciális Aréna Egyenruhában lehet. Ebből van Light és Heavy fajta is. Ha kalandjaink közben elhagynánk, Owyn melletti szekrényben van még bőven mindkettőből.

Aréna csak reggel 9 és este 9 között üzemel. Utána is nyitva van, lehet ott pihenni és napot lopni, de harcok nincsenek. Ekkor a népek hazamennek aludni, a bukméker is.

Jópár ellenfél használ potionokat menet közben, ezért ne bízzuk el magunkat akkor sem, ha úgy néz ki, hogy mi állunk nyeresre. Képesek magukat healelni, vagy bármikor eltűnhetnek, hogy aztán hátulról támadjanak ránk. Szóval csak óvatosan.

Hasznos és célravezető technika, ha nem sietünk a harccal, hanem szépen, taktikusan játszunk. Védekezzünk, majd amikor az ellenfél nem figyel, támadjunk. Bele lehet menni egy eszement adok-kapokba is, de ennek általában a játékos issza meg a levét.

Saját meccseinkre nem lehet fogadni.

Ha több ellenfél ellen harcolunk, próbáljunk meg olyan spelleket vagy mérgeket használni, amelyek ártalmatlanná teszik őket egy időre, ezzel is növelve az esélyeinket. Paralyze, fatigue csökkentés, stb. De még ekkor is csak egy ellenfélre koncentráljunk, és azt üssük le minél hamarabb.

A győztes meccs után, visszafelé az öltözőbe, van egy kút, abból ha iszunk, teljesen regenerálódunk.

Az Aréna öltözőjében nyugodtan ledobálhatjuk a cuccainkat a csata idejére, nem fog eltűnni. És célszerű a lehető legkisebb túlsúllyal bemenni harcolni, hogy minél gyorsabbak legyünk

Ne legyünk lusták használni harcban a kombókat, ha már megtanultuk őket. Egy-egy elgurulásból indított powerattack bizony elég hatékony tud lenni.